

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 65/13
V Lucemburku dne 30. května 2013

Rozsudek ve věci C-534/11
Mehmet Arslan v. Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie

Žadatel o azyl smí být na základě vnitrostátního práva ponechán v zajištění za účelem vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu, byla-li jeho žádost o azyl podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení

Vnitrostátní orgány však musí případ od případu zkoumat, zda se tak skutečně stalo a zda je objektivně nutné a přiměřené ponechat žadatele o azyl v zajištění, aby se nemohl definitivně vyhnout svému navrácení

„Směrnice o navrácení“¹ stanoví společné normy a postupy v členských státech pro vyhošťování státních příslušníků třetích zemí neoprávněně pobývajících na jejich území. Tito státní příslušníci mohou být za určitých podmínek zajištěni na dobu, která obecně nesmí přesáhnout šest měsíců, aby byl zaručen řádný průběh jejich vyhoštění.

Turecký státní příslušník M. Arslan byl zadržen českou policií z důvodu neoprávněného pobytu a následně zajištěn. Následujícího dne vydaly české orgány rozhodnutí o jeho vyhoštění a druhým rozhodnutím přijatým o několik dní později stanovily dobu jeho zajištění na 60 dnů s odůvodněním, že je možné mít za to, že M. Arslan bude rozhodnutí o vyhoštění mařit. Ve druhém rozhodnutí bylo mimo jiné uvedeno, že dotyčný vstoupil do schengenského prostoru nelegálně tak, aby se vyhnul hraničním kontrolám, a pobýval na území Rakouska a následně České republiky bez cestovního dokladu a víza. Toto rozhodnutí dále poukázalo na skutečnost, že se M. Arslan již v roce 2009 prokazoval na řeckém území padělaným cestovním pasem a následně byl vrácen zpět do země původu a byl zařazen do Schengenského informačního systému jako osoba se zákazem vstupu na území států schengenského prostoru v období od 26. ledna 2010 do 26. ledna 2013. V den, kdy bylo toto rozhodnutí vydáno, podal M. Arslan žádost o azyl. Během posuzování této žádosti bylo zajištění prodlouženo o 120 dnů.

Mehmet Arslan před českými soudy zpochybňuje legalitu posledně uvedeného rozhodnutí o prodloužení svého zajištění. Jeho zajištění bylo mezitím ukončeno, neboť již uplynula maximální přípustná doba šesti měsíců, a jeho žádost o azyl byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud (Česká republika), jemuž byl spor předložen, se Soudního dvora táže, zda může být žadatel o azyl legálně zajištěn za účelem vyhoštění z území Unie z důvodu neoprávněného pobytu.

V dnešním rozsudku Soudní dvůr nejprve konstatoval, **že žadatel o azyl má právo setrvat na území členského státu, který je příslušný k posouzení jeho žádosti, přinejmenším do doby, než bude jeho žádost zamítnuta v prvním stupni. Proto nemůže být během této doby považován za osobu neoprávněně pobývající v tomto státě.** Soudní dvůr v tomto ohledu upřesnil, že členské státy mohou toto právo rozšířit tak, že žadatelům o azyl umožní setrvat na svém území až do vydání konečného rozhodnutí o jejich žádosti.

Soudní dvůr následně zdůraznil, že je v současnosti na členských státech, aby za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního stanovily důvody, pro něž smí být žadatel o azyl zajištěn nebo ponechán v zajištění. V této souvislosti poukázal Soudní

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. L 348, s. 98).

dvůr na skutečnost, že v projednávané věci byl M. Arslan zajištěn z důvodu, že jeho chování vyvolávalo obavu, že uprchne, a že jeho žádost o azyl byla patrně podána pouze s cílem pozdržet, či dokonce zmařit výkon rozhodnutí o navrácení, které vůči němu bylo vydáno. Takové okolnosti skutečně mohou odůvodnit jeho ponechání v zajištění i po podání žádosti o azyl. Toto zajištění totiž nevyplývá z podání žádosti o azyl, nýbrž z okolností, jež charakterizují individuální chování žadatele před podáním této žádosti a při něm. Toto zajištění je navíc nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl definitivně vyhnout vyhoštění z území Unie, a aby byl tedy zaručen užitečný účinek pravidel upravujících navrácení neoprávněně pobývajících osob.

Soudní dvůr nakonec upřesnil, že z pouhé skutečnosti, že v okamžiku podání žádosti o azyl již bylo vůči žadateli vydáno rozhodnutí o navrácení a že byl žadatel zajištěn, nelze vyvozovat domněnku, že svou žádost podal pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení. Případné zneužití žádosti o azyl tedy musí být zkoumáno případ od případu. Vnitrostátní orgány musí rovněž posoudit, zda je ponechání žadatele o azyl v zajištění objektivně nutné a přiměřené.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499